

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Eykabl.

Lýsingaprisur fyri þettireglu: 30 oyr. á forsiðuni, 20 oyr. á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýsingum fæst avsláttur í prísinum.

Leygardag hin 15. desbr. 1934.

Kostar kr. 1,50 fjóðringarárið + Porto. Blaðið verður bílagt á posthúsinum, brevsvanarstøðum og skrivstovuni. Telf. 143.

8. árg.

ARTABOM (EYSTURLENDISK HALGISØGA)

Tað vóru ikki trýggir, men fyra vísir menn úr Eysturlandi, sum sóu Betlehemstjörnuna og vóru fúsir at fara ta longu leið at tilbiðja kongin, ið borin var í heim.

Teir høvdu sínámillum gjørt av, hvar og nær teir skuldu mótast fyri í felag at halda fram ferðina.

Tann fjórði av hesum vísu monnum æt Artabom og búiði í Persiu. Áðrenn hann legði út á hesa pílagrímsferð, seldi hann alt, sum hann átti, og keypti sær triggjar kostiligar gimsteinar: ein safir, ein rubin og eina perlu. Hesar dýrgripir tók hann við sær at ofra hinum nýfödda kongi.

Sum hann er gangandi á veg hagar, ið teir allir skuldu hópast, sær hann ein mann liggja á einum bakka. Tað var ein sjúkur Gýðingur, ið harðliga trongdi til hjálps. Artabom steggaði við tað sama og fór at hjálpa honum, og hann mátti dvølja hjá honum í fleiri tímar, áðrenn hann fekk hann kvaklaðan so frælt, at hann fekk flutt hann til eitt gistiús. Hetta seinkaði honum so mikið, at tá ið hann kom á fundarstaðið, vóru hinir farnir.

Hetta kom honum meint við, men at geva ferðina yvir var ikki talingur um. Hann vendi tí aftur til næstu bygd, seldi safirin og keypti tveir kamelir, og helt so við teimum ígjøgnum hina stóru oyðimørkina. Ferðin gekkst væl, og hann kom til Betlehem í øllum góðum.

Glaður í huga og vónríkur gongur hann ígjøgnum staðin og leitar eftir barninum — hann stundar eftir at finna tað, so hann kann ofra tí teir báðar gimsteinarnar, ið eftir eru; men hann finnur tað ikki. Hann fær so at vita, hvat ið hent er: — at Maria og Jósup skundisliga vóru flýdd við barninum til Egyptalands, og at dagin eftir fóru fram eftir boðum Herodesar hini ræðuliga barnamórðini.

Artabom stóð júst í durunum í einum húsi, har sum ein ung mamma, notrandi av ræðslu, við lítla barni sínum hevði sær leitað skjól. Hermenn Herodesar vildu troðka seg inn í húsið at vita, um nakað barn var har at finna, men Artabom forðaði teimum og segði við hövuðsmannin: »Hygg, her standi eg — hesin gimsteinnur skal verða ogn tín, um tú vilt lata meg og hús mítt verða í friði.« Við hesum orðum tók hann fram rubinin, ið ætlaður var hinum

Lítið barn á bosi liggur,
høgindi er Jorsals hoy;
loyndartegn er maður dyggur,
minni vitja Mariu moy:
„Hægsti sonur! Andin fjaldi!
Uttan enda kongavaldið.“

Hirðar sær at smalum goyma,
frætta syndaranna fong
— einglamúgvur niður floyma,
bera boð um reivadrong —
sekir seg til jarðar kasta
síðan tó í fjósið hasta.

ókenda konginum, og flýddi hövuðsmanninum hann upp í hendur. Og hövuðsmaðurin læt sær siga — hann tók við gripinum, hugdi ovfarin at honum, og beyð so monnum sínum at halda víðari fram og Artabomi ongar ónáðir gera.

Men Artabom tók saman hendur, legði seg á knæ og bað: »Oh, tú sannleiks Guð, fyrigev mær! Tað var kortini ikki salt, men tú veitst, at eg segði tað fyrri at koma einum sakaleysum barni undan. Fyrigev mær, Harri, fyrigev mær tað!«

Síðani skundaði hann sær burtur úr hesum sorgar staði, men gavst allsikki at royna at fáa hin ókenda kongin at siggja, tó at hann nú bert hevði tann eina gimsteinin eftir. Hann hevði ta vón, at honum ið hvussu var skuldi eydnast at geva konginum perluna, og við tí treysti fór hann til gongu og helt leiðina suður eftir til Egyptalands. Hann spurdi seg fyrri, har ið hann kom, leitaði og sóknaðist, men til sína stóru sorg, tóktist honum øll leitandi at vera fáfongd — hann fann ikki kongin.

Iðin og ágrýtin granskaði hann í gomlum skjølum og bókum teirra Gýðinganna, og av tí, sum hann har fekk at vita, helt hann seg skilja, at kongurin á ein ella annan hátt mundi vera staddur í vanda — at hann leið neyð í fátækt og vesældomi — ella at hann sai innistongdur í myrkastovu, pindur og illa viðfarin. Tí leitaði

Menn úr fjarum londum sóu
bjarta stjörnu himni á
gevast ei av miklum móði,
neyðin dregur barn at ná,
stjørna leiðir — Rúdis grandar —
stendur still, á fjósið brandar.

Vallarar úr syndafloka
finna gjøgnum myrkur svart,
ei teir longur undir móka,
stjørnuljósið er so bjart.
Stongsil kasta far og leita,
sáttmála kann barnið veita.

Tænarinna Harrans vorðin
væna Dáviðs ættarfljóð
frelsarin í heimin borin
frelsa fyrri syndamóð;
nig til knýggja, finn í fjósið,
vegin vísir stjornuljósið.

P.

hann eftir honum millum teirra, ið eydnuleys vóru, millum teirra, sum vóru neyðstødd og í fangadømi.

Undir hesi leitan síni fann hann ongan, sum hann kundi tilbiðja, men harafturimóti fleiri, sum hann kundi vera til hjálpar. Hann hevði tí altíð úr at gera við at metta tey svongu, klæða tey naknu, røkta tey særdu og bera ugga og troyst til tey, ið sótu í fangahúsi. Á rann eftir annað; men hann gav tí næstan ikki getur, so iðin og nærlagdur var hann í miskunnarstarvi sínum. Tríti trý ár vóru liðin, og liðin skjólt — skjólt sum skyferðin ein ódnardag. So kom hann tá einaferð at enda móður og troystur til Jerusalems — enn leitandi í sama lagi eftir tí ókenda konginum.

Tað var júst dagin fyrri páska-hátíðina, og tað uddi av fólki á gøtunum. Mannamúgvan fór sum rennisúgvur út ígjøgnum hina norðari grindina til tað staðið, ið kallað varð Skallin.

Artabom fylgdi við streyminum. Hann hoyrði mannfjöldina, ið hann sá var uppost av einum ella øðrum, tosa um, at nú skuldi tann skákur og falsnari verða krossfestur — hann, sum segði seg vera sonur Guds og kongur Gýðinganna.

Døpur og duld tyktist honum hesi tíðindi vera; tí hví skuldi hesin merkiligi maður, ið segði seg vera kongur og sonur Guds, doyggja? Og man so hetta vera kongur mín? Men hann uggaði

seg við at siga við seg sjálvan: »Vegir Guds eru undarligari enn tankar menniskjunnar. Kanska finni eg kong mín í figginda hondum. Áh, um eg kundi latið perlu mína fyrri at vinna honum liv og grið.«

Og tungur í huga og við móðisamari fótaferð fylgdi Artabom við mannamúgvuni at Damaskusgrindini. Men, júst sum hann kom fram við inngongdini til fangahús Herodesar, mœtti hann einum hermannaaliði, sum hevði ímillum sín eina unga gentu við sundurskræddum klæðum og flagsandi hári. Teir hjartaleysu hermenn skúgvaðu hana yvir ímóti fangahúsinum.

Artabom, miskunnarmaðurin, steggaði á, nívdur av sorg og við eymari samkenslu leit hann at tí ormu gentu. Hon varð var við eygnabrá hansara og kendi á sær, at her var ein, ið eymkaði hana og tók synd í henni. Hon rætti tí fram hond sína og tók í skikkju hansara. »Várkunna mær,« rópaði hon, »og bjarga mær, um tú kannst! Eisini eg eri ein av Irans dotrum. Faðir mín var keypmaður úr Persiu. Hann er nú deyður, og eg eri tikin fyrri at verða seld sum træl-kvinna fyrri ta skuld, sum hann var komin í. Bjarga mær undan tí, sum mær nú stendur fyrri, og sum verri er enn deyðin.«

Artabom skalv, men var ikki leingi í iva. Hann tók fram úr barmi sínum perluna, legði hana í hondina á tí neyðar gentu og segði: »Her er loysipeningur

fyrir teg, dóttir mín. Hetta er tann síðsti av teim dýrgripum, sum eg hevði ætlað kongi mínum.«

Men meðan hann hetta segði, sí — tá varð við eitt bolamyrt. Jorðin skalv og hylgdist sum mannaarmur, ið notrast av sváari sorg. Húsveggirnir tóktust rilla aftur og fram. Jarðrokið fyllti luftina. Hermennirnir og øll mannamúgvan flýddi í ræðslu. Alt var villa og ólag. Artabom og hin unga gentan krupu ræðsluslugin inn móti einum húsveggi.

Tá datt niður av takinum ein steinur, ið loysnaður var av jarðskjálvtanum, og rakti tann gamla mannin í høvdið. Hann fell við tað sama til jarðar og lá sum deyður, bleikur og bløðandi. Gentan, helslugin av trongd og trega, rætti seg fram yvir hann at vita, um hennara hjálparmaður var deyður. Í tí sama hoyrðist í stillinum ein rødd, veik, men tyðilig, eins og fjartljóðandi songur, hvors tóni er reinur og klárur, men orðini sum komandi langt burtur frá. Gentan vendi sær við og hugdi upp fyrri at vita, um onkur hevði tosað út av vindeyganum uppi yvir teimum, men hon sá ongan.

Tá læt í hinum gamla á tí forna persiska málinum, — tó so spakuliga, at hon ikki skilti tað til fullnar: »Nei, nei, so er ikki, kongur mín og harri! Tí, nær sá eg teg svangan og gav tær at eta, ella tyrstan og gav tær at drekka, ella naknan og klæddi teg? Nær sá eg teg sjúkan og særðan og groddi teg, ella innistongdan í fangahúsi og vitjaði teg? Í trý og tríti ár havi eg leitað eftir tær; men ongatið eydnaðist mær at siggja andlit títt og tæna tær her á foldum — ongatið! So tagnaði hann, og høvur hans seig so liðandi niður á bringu, og tann undurbæra, yndisliga røddin, sum nú ljóðaði sum tann vænasti ljómleikur, hoyrðist aftur. Tó heldur ikki hesa ferð skilti gentan orðini. Men Artaboms doyggjandi sál hoyrði hesi orð:

»Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær: Tað sum tú hevur gjørt fyrri ein av mínsu brøðrum mínum, hevur tú eisini gjørt fyrri meg.«

Umsett hevur Hákun Dam.

„Føroya
Social-Demokrat“

kemur út aftur

5. januar 1935.